

PARAULA I VIDA

Celebrem la Mare de Déu de Meritxell, Patrona d'Andorra

El dia 8 de setembre celebrem la festa de la Patrona principal d'Andorra, la **Mare de Déu de Meritxell** i és la Diada Nacional d'Andorra, festa gran del Principat. I el proper dia 11 de setembre serà la Diada Nacional de Catalunya, jornada joiosa i reivindicativa dels drets del país.

Fou el 2014, quan s'esqueia el centenari de la proclamació com a Patrona d'Andorra, que la Mare de Déu de Meritxell va veure honorat el seu Santuari amb el títol de Basílica Menor. Santa Maria de Meritxell, la nostra Mare i Protectora, sempre ens convoca a casa seva, per guiar-nos i fer camí junts tots els andorrans. Fou el 1914 quan l'Església, a través del Papa Sant Pius X, va ratificar solemnement el seu Patronatge sobre totes les parròquies de les Valls d'Andorra, protecció que ja venia de l'antigor, quan Maria volgué fer estada entre nosaltres amb el senyal de la gavernera, roser silvestre, que va florir en ple hivern.

Els Andorrans som un poble amb arrels que s'endinsen enllà de la història, i que valorem per ser afaïçonat per les nostres antigues i sempre noves tradi-

cions religioses i socials. La Verge Maria, com a bona Mare, sempre ens recorda des de Meritxell que siguem llum esclatant com la del migdia enmig del nostre món (Meritxell prové de *meridies, medius dies*, llum del migdia); que ens estimem de tot cor com a germans; que no acceptem mai la violència ni les discòrdies, sinó la pau i la justícia; que no siguem egoistes sinó que defensem la vida i posem la dignitat dels més febles i necessitats al centre de la nostra societat, que hem de fer solidària i justa; que ens perdonem i recomencem sempre de nou; que no ens deixem prendre l'esperança ni l'alegria. Jesucrist és la Llum que dona sentit ple a les nostres vides, i Maria que reflecteix la llum de Crist, ens el regala des de la seva falda generosa de Meritxell, i alhora estén la seva mà gran i allargada envers els qui acuden a la seva protecció.

Després de la desaparició de la imatge de Maria i de la destrucció del Santuari en l'incendi de 1972, el nou i actual Santuari de Ricard Bofill necessitava una imatge fidel i estimada, que la tècnica del 3D ara ens ha facilitat. I és així com ara tenim un Cambril nou, dissenyat per Antoni Pol, que exalta la

nostra Patrona i la fa molt lluminosa, i també una nova imatge beneïda solemnement fa dos anys per Mons. Richard Gallagher, Secretari per a les Relacions amb els Estats de la Secretaria d'Estat de la Santa Seu. El nou Cambril, només entrar al temple, ja ens atreu vers Maria, que ofereix la seva mà de Mare a tothom. La pregària de benedicció el 2016 fou ben suggeridora: «Oh Déu, que en la Santíssima Mare de Déu heu donat a la vostra Església, que peregrina en aquest món, una imatge de la glòria futura a la qual espera arribar, i una Mare de misericòrdia; feu que els vostres fidels, que veneren aquesta imatge de la Mare de Déu de Meritxell, il·luminats per la seva llum, alcin confiadament els seus ulls cap a ella, que resplendeix com a model de virtuts per a tot el poble dels vostres elegits. Que regni sempre en els nostres cors i en el nostre poble!»

Posem a les mans de Santa Maria de Meritxell el nou curs que comença, i demanem-li que beneeixi l'antiga i noble nació andorrana, que sostingui la nostra fe cristiana i ens concedeixi una caritat ardent envers tothom.

† **Joan-Enric Vives**
Arquebisbe d'Urgell

ACTUALITAT

Curs de formació de pastoral de Família i Vida

«**H**umanae vitae a cinquanta anys vista. El do de la procreació» va ser el tema que s'abordà aquest any en el curs de formació d'agents de pastoral de Família i Vida, que va organitzar, a Guadarrama, la Subcomissió Episcopal per a la Família i la Defensa de la Vida, dins de la Comissió Episcopal d'Apostolat Seglar de la CEE. Hi van participar diversos membres de la Delegació d'Urgell. El curs, del 12 al 15 de juliol, es va plantejar amb l'objectiu d'aprofundir en l'encíclica *Humanae vitae* del beat Pau VI i conèixer les perspectives futures després *Familiaris consortio* de Sant Joan Pau II i d'*Amoris Laetitia* del Papa Francesc.

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Lloem Déu amb agraïment

Sempre és bo dedicar un temps a la pregària, a la personal i a la comunitària. La pregària amb els de casa n'és una possibilitat. Una adolescent m'explicava fa uns dies que la seva família, un vespre de diumenge, abans d'acabar les vacances conjuntes o abans que comenci l'escola, fan una pregària d'acció de gràcies per l'estiu i les vacances, una pregària de lloança a Déu per tot el que ens ha donat: «Ens reunim al menjador, asseguts al sofà o a terra, entorn una tauleta baixa, a sobre de la qual posem la Bíblia oberta i unes llànties enceses, una per cada membre de la família. També ens acompanya una creu de sant Francesc. Aquest any vàrem fer la pregària l'últim diumenge d'agost. Feia unes setmanes que érem a casa els avis. El meu germà gran va començar llegint aquest text: "En aquell temps,

Jesús digué: T'enalteixo, Pare, Senyor del cel i de la terra, perquè has revelat als senzills tot això que has amagat als savis i entesos. Sí, Pare, així t'ha plagut de fer-ho" (Mt 11,25). Després d'una estona curta de silenci, cadascú donà gràcies pels dies compartits en família, per les persones que ha conegut, per les activitats que hem fet plegats... Es va escapar alguna pregària de petició per alguna situació concreta que hem vist o viscut, també per alguna persona... S'allargà una mica perquè vàrem parlar tots. Seguí un silenci breu, resàrem el parenostre i s'acabà cantant "Agermanats anirem caminant...". Després, tots a sopar.»

Bona manera d'acabar el temps de vacances. Encara que és més fàcil fer pregària de petició demanant per allò que ens preocupa, o per les persones

que estimem i passen un mal tràngol, hi ha moments —més dels que ens sembla— en què ens hem d'aturar per lloar Déu en una pregària confiada, alhora que, sentint-nos desvalguts, li agraïm tot el que d'Ell rebem.

Final de vacances, retorn a l'escola, a l'institut, a la universitat i al treball de cada dia, revisar el que hem viscut, reconèixer el bé que el Senyor ha realitzat en cadascú i en la família i, alhora, el bé que ha vessat en el món mitjançant les nostres vides. Pregària confiada per demanar-li que segueixi caminant al nostre costat, tot el curs que comença, company de camí, omplint-nos dels seus dons. Coneixem i compartim la seva condició: que siguem senzills. «Doneu-nos, Senyor, un cor humil, senzill i agraït.»

Enric Puig Jofra, SJ

PALABRA Y VIDA

Celebremos la Virgen de Meritxell, Patrona de Andorra

El día 8 de septiembre celebramos la fiesta de la Patrona principal de Andorra, Ntra. Sra. de Meritxell y es el Día Nacional de Andorra, fiesta grande del Principado. Y el próximo día 11 de septiembre será la Fiesta Nacional de Cataluña, jornada gozosa y reivindicativa de los derechos del país.

Fue en 2014, al conmemorar el centenario de la proclamación como Patrona de Andorra, que la Virgen de Meritxell vio honrado su Santuario con el título de Basílica Menor. Santa María de Meritxell, nuestra Madre y Protectora, siempre nos convoca en su casa, para guiarnos y hacer camino juntos todos los andorranos. Fue en 1914 cuando la Iglesia, a través del Papa San Pío X, ratificó solemnemente su Patronazgo sobre todas las parroquias de los Valles de Andorra, protección que ya venía de antiguo, cuando María quiso tener su morada entre nosotros con la señal de la «gavernera», el rosal silvestre, que floreció en pleno invierno.

Los Andorranos somos un pueblo con raíces que se adentran allá de la historia, y que valoramos por estar modelado por nuestras antiguas y siempre nuevas tradiciones religiosas y sociales. La Virgen María, como buena Madre, siempre nos recuerda desde Meritxell que seamos luz resplandeciente como la del mediodía en medio de nuestro mundo (Meritxell proviene de *meridies*, *medius dies*, luz del mediodía); que nos amemos como hermanos; que no aceptamos nunca la violencia ni las discordias, sino la paz y la justicia; que no seamos egoístas sino que defendamos la vida y pongamos la dignidad de los más débiles y necesitados en el centro de nuestra sociedad, que tenemos que hacer solidaria y justa; que nos perdonemos y recomencemos siempre de nuevo; que no nos dejemos robar la esperanza ni la alegría. Jesucristo es la Luz que da sentido pleno a nuestras vidas, y María que refleja la luz de Cristo, nos lo regala desde su regazo generoso de Meritxell, al tiempo que extiende su mano grande y alargada hacia los que acuden a su protección.

Tras la desaparición de la imagen de María y de la destrucción del Santuario en el incendio de 1972, el nuevo y actual Santuario de Ricardo Bofill necesitaba una imagen fiel y querida, que la técnica del 3D ahora nos ha facilitado. Y es así como tenemos un Camarín nuevo, diseñado por Antoni Pol, que exalta nuestra Patrona y la hace muy luminosa, y también una nueva imagen bendecida solemnemente hace dos años por Mons. Richard Gallagher, Secretario para las Relaciones con los Estados de la Secretaría de Estado de la Santa Sede. El nuevo Camarín, sólo entrar en el templo, ya nos atrae hacia María, que ofrece a todos su mano de Madre. La oración de bendición en 2016 fue bien expresiva: «Oh Dios, que en la Santísima Virgen has dado a tu Iglesia, que peregrina en este mundo, una imagen de la gloria futura a la que espera llegar, y una Madre de misericordia; haz que tus fieles, que veneran esta imagen de Ntra. Sra. de Meritxell, iluminados por su luz, alcen confiadamente sus ojos hacia Ella, que resplandece como modelo de virtudes para todo el pueblo de tus elegidos. ¡Que reine siempre en nuestros corazones y en nuestro pueblo!»

Pongamos en manos de Santa María de Meritxell el nuevo curso que comienza, y pidámosle que bendiga la antigua y noble nación andorrana, que sostenga nuestra fe cristiana y nos conceda una caridad ardiente hacia todos.

† Joan-Enric Vives
Arzobispo de Urgell

APLECS I DEVOCIÓ POPULAR A LA DIÒCESI

UN PETIT SANTUARI ENMIG DE LES MUNTANYES,
INDRET ENCALMAT I FERÉSTEC

Santuari de la Mare de Déu de Boscall

La Mare de Déu de Boscall al poble d'Ansovell (Cava), a la comarca de l'Alt Urgell, és una marededéu venerada de molt antic, situada en una ermita que trobem en un altiplà entre muntanyes, al que s'hi arriba a través d'un camí de terra. L'aplec principal es feia des d'antic, el 8 de setembre, dia de la festa de la nativitat de la Mare de Déu, com en tots els llocs on es veneren verges trobades, però actualment se celebra sempre el primer diumenge del mes, llevat de quan el 8 s'escau en diumenge. Tothom hi és benvingut, després de la celebració eucarística, les colles s'escampen per la muntanya per fer un dinar de germanor i, en acabar, se sol fer un ball amb acordions.

Els caminaires i els veïns del Pirineu coneixen molt bé el Boscall o Santuari de la Mare de Déu del Boscall, als peus de la Serra del Cadí. Inclosa en l'Inventari del Patrimoni Arquitectònic de Catalunya, a la seva vora s'hi pot trobar un gran boix de més de dos-cents anys, del que el municipi en té cura a l'interior del Parc Natural del Cadí-Moixeró. A l'ermita s'hi celebra un dels aplecs més populars i concorreguts de l'Alt Urgell. Aquest és un paratge d'immensa bellesa, on precisament es va rodar la pel·lí-

cula que fa referència a la novel·la *Solitud* de Víctor Català.

Les primeres notícies que es tenen de l'indret de Boscall són del s. XIII, ja que l'església és esmentada en algunes deixes testamentàries. Al s. XVII, la tradició oral i escrita situa l'origen del santuari en una imatge de la Mare de Déu trobada per un pastor sota d'un boix molt gran. Resultaria ser, segons la tradició, el boix que precisament ara es pot veure al costat de l'església, protegit per unes tanques.

En els seus orígens, i segons la documentació trobada del 1558,

del santuari en tenien cura els frares dominics. Amb la Desamortització de Mendizábal, al s. XIX, només van quedar en mans de l'Església l'ermita i el campanar... corria l'any 1855 quan la resta de dependències van passar a ser propietat de l'Estat que ho va vendre en subhasta a tres particulars el 1868. Durant la Guerra Civil es van destruir i incendiar els altars i els objectes de culte. El mal estat de l'edifici va propiciar l'enderroc del cor, el primer arc i dos trams de teulada.

L'església del santuari té una sola nau, amb la capçalera orientada al nord-oest. La coberta és de doble vessant amb encavallades de fusta. S'accedeix a l'església per un portal, situat al sud-est, d'arc de mig punt adovellat, el qual està coronat per un ull de bou. Al sector oriental hi ha les antigues dependències dels ermitans i els allotjaments dels pelegrins.

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

@Pontifex: «Ningú no és tan pobre com per a no poder donar el que té, o fins i tot abans, allò que és» (14 de juny).

@Pontifex: «L'amor és sempre dedicació als altres. Perquè l'amor es veu en les obres, no en les paraules» (15 de juny).

@Pontifex: «Convidem l'Esperit Sant en els nostres ambients, invoquem-lo abans de les nostres activitats: "Vine, Esperit Sant!"» (17 de juny).

@Pontifex: «L'elecció de seguir Crist afavoreix la construcció d'una societat més justa, més fraternal, més humana segons el cor de Déu» (20 de juny).

Inici de curs després d'un estiu de lleure

Els joves i adults de la diòcesi han participat en tallers, colònies, trobades i pelegrinatges

Colònies a Salgar. L'esplai parroquial La Freixa de Penelles va recuperar les colònies. Del 9 al 14 de juliol van dur-se a terme a la casa de colònies de Salgar. Hi van participar 30 infants, acompanyats de 6 monitors i una cuinera, tots ells voluntaris, que van dedicar part dels seus dies de vacances a fer possible recuperar les colònies d'estiu. El darrer dia va tenir lloc, com a celebració final, una missa preparada pel grup de monitors i infants, amb la col·laboració del Grup de la Fe de la Fundació Esplais Santa Maria de Núria (FEMN).

Trobada d'estiu de Vida Creixent. Aprofitant l'estada del President català del moviment de gent gran Vida Creixent, Sr. Sergi Òliba, i esposa, a La Seu d'Urgell, la Presidenta diocesana d'Andorra, M. Carme Ribes, va convidar diversos grups de Vida Creixent del Pirineu i Andorra a una trobada de reflexió i amistat a la Residència de la Sagrada Família d'Urgell, a La Seu d'Urgell el dia 19 de juliol. Hi va poder participar l'Arquebisbe Joan-Enric, algunes religioses, i una vintena llarga de membres de diversos grups del moviment Vida Creixent, amb el Consiliari diocesà, Mn. Manuel Pal.

Colònies a la Casa de Bastanist. Del 2 al 15 de juliol van gaudir de les colònies a Bastanist els infants dels centres de Sió (Agramunt), Xino Xano

(Bellvís) i Doll (Guissona). Els 14 dies de colònies amb una oferta positiva, formativa i de sana convivència, cuidant el cos i treballant l'esperit. Van haver-hi activitats lúdiques, físiques i d'esforç i moments per a la relaxació, reflexió, silenci i pregària amb un gran esperit de recolliment. Els visità el Gerent de la Fundació Pere Tarrés, el Sr. Oriol Pujol.

Del 16 al 22 de juliol, 17 membres dels grups juvenils Txt de les parròquies de Balaguer, La Seu d'Urgell, Martinet i del Principat d'Andorra van fer-hi una estada. Els acompanyaren el Delegat de Joventut del Bisbat, Lluís Plana, i també Bernat Montoya i David Pérez, com a monitors; el diaca Mn. Josep Montoya, i la seva esposa, Conxita Salvadó, com a cuiners i intendants. El dissabte dia 21 l'Arquebisbe Joan-Enric va presidir la celebració de l'Eucaristia, preparada pels joves, al final de la qual, 4 joves van rebre el fulard dels grups Txt del Bisbat d'Urgell.

Campaments escoltes a la diòcesi. Del 28 de juny al 8 de juliol l'Agrupament Escolta d'Ivars d'Urgell va dur a terme els seus campaments a Castellar de n'Hug, hi van participar 115 escoltes, caps (monitors) i cuineres. Al llarg de 10 dies, infants que vénen de diferents llocs del nostre Bisbat van poder compartir l'esperit escolta. Tallers, activitats esportives, lúdiques i també formatives, cercant el creixement integral dels infants i adolescents. L'excursió per coronar el pic del Puigmal els va portar fins al Santuari de Núria, on van ser acollits pel Capellà del Santuari, Mn. Joan Perera, van visitar al cambrià la Maredeu, van cantar els seus goigs i van pregar per tot el grup escolta.

Nomenaments a la Diòcesi d'Urgell

L'Arquebisbe d'Urgell, Mons. Joan-Enric Vives, ha fet pública la previsió de nomenaments per a aquest curs.

NOMENAMENTS NO PARROQUIALS

- M.I. Mn. **Antoni Elvira i Gorgorió**, Canonge de la S.E. Catedral de Sta. Maria d'Urgell. Continua com a Vicari episcopal per a l'acció pastoral, Delegat diocesà de Catequesi, Director de l'Escola Diocesana de Formació permanent i Rector d'Encamp.
- Mn. **Gabriel Casanovas i Vila**, Rector del Seminari diocesà d'Urgell. Continua com a Subdelegat diocesà de Joventut i Prevere adscrit a la Parròquia de St. Ot de La Seu d'Urgell.

NOMENAMENTS PARROQUIALS

- Mn. **Antoni Ballester i Diaz**, Rector de les parròquies de la Mare de Déu Assumpta de Seró i St. Pere de Tudela. Continua de Rector d'Artesa de Segre i dels altres pobles que fins ara té encomanats.
- Mn. **Josep Maria Aresté i Miret**, Administrador parroquial de les parròquies de St. Joan Baptista de Tèrmens i Sta. Maria de Menàrguens. Continua d'Administrador parroquial de Bellvís, El Poal i Els Arcs.
- Mn. **Pere Morales i Moreno**, Rector de les parròquies de St. Julià d'Age, St. Esteve de Guils de Cerdanya, St. Esteve de Les Pereres, Sts. Cosme i Damià de Queixans, St. Vicenç de Saneja i St. Andreu de Vilallobent. Continua de Rector d'Alp, Estoll i Urta, i cessa de Vicari parroquial de Puigcerdà.
- Mn. **Emili Villegas i Artacho**, Vicari parroquial de les parròquies de St. Pere Màrtir d'Escaldes-Engordany i de Sta. Eulàlia de Mèrida d'Encamp amb St. Pere del Pas de la Casa.
- Mn. **Antoni Baldomà i Molins**, Diaca adscrit a les parròquies de St. Joan Baptista de Tèrmens i Sta. Maria de Menàrguens. Continua de Diaca adscrit a les parròquies que fins ara servia pastoralment.
- Mn. **Josep Montoya i Viñas**, Diaca adscrit a la Parròquia de St. Esteve d'Andorra la Vella. Continua de Diaca adscrit a les parròquies de la Vall Fosca.

JUBILACIONS

- El Sr. Arquebisbe accepta la jubilació de Mn. **Jau-me Tarragó i Ferrera**.

La Seu d'Urgell, 23 de juliol de 2018

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

10. ■ Dilluns (litúrgia de les hores: 3a setmana) [1C 5,1-8 / SI 5 / Lc 6, 6-11]. ■ **Sant Feliu de Llobregat:** beats Domènec Castellet i Vinyals i Lluís Eixarc i Bertran, prevs. i mrs.; ■ **Tortosa:** beat Jacint Orfanell i Prades, prev. i mr.; Sant Nicolau de Tolentino, prev. agustinià.

11. ■ Dimarts [1C 6,1-11 / SI 149 / Lc 6,12-19]. Beat Bonaventura el Gran (Riudoms, 1620 - Roma, 1684),

rel. franciscà (Tarragona); sant Protus i sant Jacint, germans mrs. (s. IV); santa Teodora Alexandrina, penitent.

12. ■ Dimecres [1C 7,25-31 / SI 44 / Lc 6,20-26]. Santíssim Nom de Maria. Mare de Déu de Lluc, patrona de Mallorca, i altres advocacions; sant Guiu, pelegrí.

13. □ Dijous [1C 8,1b-7.11-13 / SI 138 / Lc 6,27-38]. Sant Joan Cri-

sòstom (†407), bisbe de Constantinoble i doctor de l'Església; sant Felip, pare de santa Eugènia.

14. ■ Divendres [Nm 21,4-9 (o bé: Fl 2,6-11) / SI 77 / Jo 3,13-17]. Exaltació de la Santa Creu; sant Crescenci, noi màrtir, fill de sant Eutimi.

15. □ Dissabte [1C 10,14-22 / SI 115 / Jo 19,25-27 (o bé: Lc 2, 33-35)]. Mare de Déu dels Dolors;

sant Nicomedes, mr.; santa Caterina de Gènova, viuda.

16. ■ Diumenge vinent, XXIV de durant l'any (litúrgia de les hores: 4a setmana) [Is 50,5-9a / SI 114 / Jm 2,14-18 / Mc 8,27-35]. Sant Corneli, papa (251-253), i sant Cebrià (Cipriano), bisbe de Cartago (249-358), màrtirs; santa Edita, verge, princesa; beat Víctor III, papa (1086-1087).

Diumenge XXIII de durant l'any (B)

COMENTARI

Déu no fa distinció entre persones

Als cp. 34-35 d'Isaïes hi ha clar contrast: mentre l'espasa del Senyor s'abat sobre Edom i els enemics de Sió (34,5.8), per Israel han nascut torrents en el desert.

Is 35 és un himne a l'alegria amb molts sinònims: *exultar, alegrar-se, goig, felicitat, alegria, joia*.

Però perquè dues vares de mesurar? Perquè el Poble d'Abraham és l'elegit pel Senyor que *us ve a salvar*.

La glòria del Senyor encapçala la marxa pel desert com en un nou èxode: cal però col·laborar-hi. Per això *sigueu valents i no tingueu por*.

L'exhortació bàsica de Jm 1,21s (*Acolliu amb docilitat la Paraula plantada en vosaltres*) rep ara concrecions. La primera avisa del perill del favoritisme: *No heu de comprometre la vostra fe amb diferències de persones*. Perquè si *creieu en Jesucrist*, heu de tenir present que *Déu no fa distinció entre persones* (Rm 2,11).

Més encara, si alguna diferència hem de fer, imitem l'estil de Déu que *ha escollit els pobres d'aquest món per fer-los rics en la fe i hereus del Regne*.

L'estada de Jesús al territori de Tir apunta l'obertura al món pagà. Igual com al territori jueu, *li portaren un sord, que a penes sabia parlar, i li demanaren que li imposés les mans*. En un reat de curació és habitual *imposar la mà* (7,32; 8,23) o *les mans* (5,23; 6,5; 8,25).

Li posà el dit a les orelles, escopí i li tocà la llengua: Jesús obra els miracles amb gestualitat de paraules i gestos (preludi de la força sacramental).

Aixecà els ulls al cel, sospirà i digué: «Efatà», que vol dir «obre't». La mirada i paraula adreçada al sord-mut ve precedida per la mirada confiada al Pare del cel.

Mantenir l'expressió aramea «Efatà» avala la historicitat de l'episodi i crida l'atenció sobre l'eficàcia divina de la paraula de Jesús en paral·lel amb la del Déu Creador que *digué: «Que existeixi la llum... I la llum existí»* (Gn 1).

Jesús els prohibí que ho diguessin a ningú; però com més els ho prohibia, més ho explicaven a tothom. La prohibició vol evitar la interpretació triomfalista d'un Jesús-Messies segons l'estil de David. Només ja a la Passió reconeixerà Jesús ser el Messies però segons el model del Servent Sofrent d'Is.

► Lectura del llibre d'Isaïes (Is 35,4-7a)

Digueu als cors alarmats: Sigueu valents, no tingueu por: Aquí teniu el vostre Déu que ve per fer justícia; la paga de Déu és aquí, és ell mateix qui us ve salvar. Llavors es desclouran els ulls dels cecs i les orelles dels sords s'obriran; llavors el coix saltarà com un cérvol i la llengua del mut cridarà de goig, perquè l'aigua ha brollat a l'estepa, han nascut torrents en el desert, les terres xardoroses ara són estanys, el país de la set és ple de fonts d'aigua.

► Salm responsorial (145)

R. *Lloa el Senyor, ànima meva.*

El Senyor es manté fidel per sempre, / fa justícia als oprimits, / dona pa als qui tenen fam. / El Senyor deslliura els presos. R.

El Senyor dona la vista als cecs, / el Senyor redreça els vençuts, / el Senyor estima els justos, / el Senyor guarda els forasters. R.

Manté les viudes i els orfes, / i capgira els camins dels injustos. / El Senyor regna per sempre; / és el teu Déu, Sió, per tots els segles. R.

► Lectura de la carta de sant Jaume

(Jm 2,1-5)

Germans meus, vosaltres que creieu en Jesucrist, el nostre Senyor gloriós, no heu de comprometre la vostra fe amb diferències entre les persones.

Suposem que, mentre esteu reunits, entra un home ben vestit i amb un anell d'or, i entra també un pobre mal vestit. Si us fixàveu primer en el que va ben vestit i li dèieu: «Segui aquí, que estarà millor», però al pobre li dèieu: «Tu queda't dret o seu aquí, als meus peus», no faríeu diferències entre vosaltres? No seríeu homes que jutgen amb criteris dolents? Escolteu, germans meus estimats: No sabeu que Déu ha escollit els pobres d'aquest món per fer-los rics en la fe i hereus del Regne que ell ha promès als qui l'estimen?

► Lectura de l'evangeli segons sant Marc

(Mc 7,31-37)

En aquell temps, Jesús tornà del territori de Tir pel camí de Sidó, i se n'anà cap al llac de Galilea, passant pel territori de la Decàpolis. Li portaren un sord, que a penes sabia parlar, i li demanaren que li imposés les mans. Jesús se l'endugué tot sol, lluny de la gent, li posà els dits a les orelles, escopí i li tocà la llengua, aixecà els ulls al cel, sospirà i digué: «Efatà», que vol dir, «obre't». A l'instant se li obriren les orelles, la llengua se li deslligà i parlava perfectament. Jesús els prohibí que ho diguessin a ningú, però com més els ho prohibia, més ho explicaven a tothom, i no se'n sabien avenir. Deien: «Tot ho ha fet bé: fa que els sords hi sentin i que els muts parlïn.»

► Lectura del libro de Isaías (Is 35,4-7a)

Decid a los inquietos: «Sed fuertes, no temáis. ¡He aquí vuestro Dios! Llega el desquite, la retribución de Dios. Viene en persona y os salvará». Entonces se despejarán los ojos de los ciegos, los oídos de los sordos se abrirán; entonces saltará el cojo como un ciervo y cantará la lengua del mudo, porque han brotado aguas en el desierto y corrientes en la estepa. El páramo se convertirá en estanque, el suelo sediento en manantial».

► Salmo responsorial (145)

R. *Alaba, alma mía, al Señor.*

El Señor mantiene su fidelidad perpetuamente, / hace justicia a los oprimidos, / da pan a los hambrientos. / El Señor liberta a los cautivos. R.

El Señor abre los ojos al ciego, / el Señor endereza a los que ya se doblan, / el Señor ama a los justos. / El Señor guarda a los peregrinos. R.

Sustenta al huérfano y a la viuda / y trastorna el camino de los malvados. / El Señor reina eternamente, / tu Dios, Sión, de edad en edad. R.

► Lectura de la carta del apóstol Santiago

(Sant 2,1-5)

Hermanos míos, no mezcléis la fe en nuestro Señor Jesucristo glorioso con la acepción de personas.

Suponed que en vuestra asamblea entra un hombre con sortija de oro y traje lujoso, y entra también un pobre con traje mugriento; si vosotros atendéis al que lleva el traje de lujo y le decís: «Tú siéntate aquí cómodamente», y al pobre le decís: «Tú quédate ahí de pie» o «siéntate en el suelo, a mis pies», ¿no estáis haciendo discriminaciones entre vosotros y convirtiéndoos en jueces de criterios inicuos? Escuchad, mis queridos hermanos: ¿acaso no eligió Dios a los pobres según el mundo como ricos en la fe y herederos del Reino que prometió a los que lo aman?

► Lectura del santo Evangelio según san Marcos

(Mc 7,31-37)

En aquel tiempo, dejando Jesús el territorio de Tiro, pasó por Sidón, camino del mar de Galilea, atravesando la Decápolis. Y le presentaron un sordo que, además, apenas podía hablar; y le piden que le imponga la mano. Él, apartándolo de la gente, a olas, le metió los dedos en los oídos y con la saliva le tocó la lengua. Y mirando al cielo, suspiró y le dijo: «Efatá» (esto es, «ábrete»). Y al momento se le abrieron los oídos, se le soltó la traba de la lengua y hablaba correctamente. Él les mandó que no lo dijeran a nadie; pero, cuanto más se lo mandaba, con más insistencia lo proclamaban ellos. Y en el colmo del asombro decían: «Todo lo ha hecho bien: hace oír a los sordos y hablar a los mudos».